

Publicerad 2019-11-13 23:52 av smultronbergen

Erikas födelse utan man

Att härma nordiska språk att sitta

sådär trygg och inför nya vänner

spela Norges motsvarighet till röda

rummet. Bjuda in låtsasgäster i min

litterära studio. Det är liv för mig.

Genansen men även känslan av att inte

utnyttjat sina resurser. I den äldres lovsång.

Ville ju faktiskt inte gå hur långt som helst.

Erika tvivlar. Alltid. På hur liv gestaltat sig i Bryssel

, utan Kumlingeresan. Alla dessa om. Snacka om

att analyserat även dem.

On the highway. Andra dan. Volymen uppskruvad

likt en tonårsresa till Roskilde. fotbollsgester till volym 107.1

, flyger fram. Äger allt. Gungar. Det enda

som hörs är tankarna om och om igen - överlevt överlevt

segrat segrar. Kommit över andra sidan.

Vad varit i ? Den plötsliga djupdykningen rakt ner. I en dualitet

för evigheter sedan. Mitt i ögonblickets musik älskar

Erika Sverige den slitna drömmen om de där slitna

blå jeansen. Igenkänningen i kulturen. Historien.

80 talet. Utifrån finlandssverige. Gnisslar till

saknar slanger, dialekter. Stockholms söder. Ulf

Lundell. Någon variant av Thåström.

Det är något där som glöder. Som tar över. Ett skönt

dunkelt filter över vardagen.

knappt orden vågar språket tycks så ihåligt så

fattigt hur beskriva? Språklig linbana.

Du bakom. Alltid i allt. Men inte här. Inte på

allvar. Genansen i att lägga ut texten som att

straffas, som att skipa hoppa över den där förbannade ån

innan hejet. Sådan var du. Också. Tror Tacorestaurangen
panikletandet inom dammen hänger ihop med
den tendensen hos dig. Sätta sig i säkerhet. Fort
som faan inför det själen inte kunnat förutse.
inte förberedd på. Allt sånt. Gardera sig. Ändå.

Det starkaste garderar sig inte. Aldrig kärlek.

egna ben har den. Översköljer än. Det svarta vita.
Administratören. Ordningen. Hur förhålla sig
till det starkaste? Inte faan visste jag inte faan
vet hon. Erika vet nog men minnets spår leker
kurragömma. Evigheter sen. Igår. Det eviga.

Ingen sårat mig likt du. Förlåter. Förlåtit i
sådan form att kvinnan kysser dina fötter
tvättar dig ren
doftar såpa längs mina ben sniffar något sött sött
evigt efterlängtat. Luktat in det eviga i kärlekens
kemikalier så generande nära att vibrerar där i bil
till musik mitt i möten med de andra patienterna

kollegorna. O nu faan snurrar det förbjudna vin

Lutherska eldars brännande kött men hon tar sats

vill och tror faktiskt erfar det här är episkt som om

varje smärtsam avgrund trots allt ledde till det här

Ensamhetens kamp. Spadens syfte. Idag.

Misstänker Erika överlever de väggar som foten

tryckts mot utan att någon hand hjälpt

ingen kroppslig fysisk form utan en hand som

gräver gräver söker söker.

Spadens skaft. Under förtvivlan över utgången.

Erika skulle bli sviken. Önskade bli det. Såg

till att bli. Anade det är rättare uttryckt o nog faan

kan hon känna hur meningen låg där lika sjukt

sårig som kärleken är. Dess frätande massa.

Dess likförbannat sanna. Går inte. Måste

älska sig själv. Inget mindre inget mer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten